

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani) N. Arabadji
Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) N. Vascan, E. Palanciuc, V. Clima

ÎNCHEIERE

14 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecători

Ala Cobăneanu
Luiza Gafton
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Canțer Gheorghe,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată înaintată de Canțir Gheorghe
împotriva executorului judecătoresc Roman Talmaci, intervenienți accesorii Ministerul
Apărării și Anton Radu privind apărarea dreptului de proprietate,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 octombrie 2017, prin care a fost
respins apelul declarat de Canțer Gheorghe și menținută hotărârea Judecătoria Chișinău,
sediul Rîșcani din 07 iunie 2017,

c o n s t a t ă :

La 09 februarie 2016, Canțir Gheorghe s-a adresat în instanța de judecată, cu
cerere de chemare în judecată împotriva executorului judecătoresc Roman Talmaci,
intervenienți accesorii Ministerul Apărării și Anton Radu privind înlăturarea
obstacolelor în folosința proprietății private asupra automobilului de model „Renault
Megane-2”, anul fabricării 2008, culoare gri închis, numărul caroseriei
VF1LM1BOH40111690, nr. motorului R060503, număr de înmatriculare CS AR 058 și
încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea de fapt a acțiunii reclamantul a relatat că la 13 iunie 2014, între
Canțir Gheorghe și Anton Radu a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare a
automobilului de model „Renault Megane-2”, anul fabricării 2008, culoare gri închis,
nr. caroseriei VF1LM1BOH40111690, nr. motorului R060503, număr de înmatriculare
CS AR 058, contra sumei de 10 000 de lei.

Actul juridic respectiv a fost înregistrată la Biroul de înmatriculare nr.4,
reclamantului fiindu-i eliberat certificat de înmatriculare provizoriu.

Gheorghe Canțir susține că la 13 iulie 2014, prin poștă a recepționat o somație
însoțită de încheierea executorului judecătoresc Roman Talmaci din 27 iunie 2014, prin
care s-a interzis Direcției de înmatriculare a Transportului și Calificarea Conducătorilor
Auto a întreprinderii de Stat „Registru” de a permite înstrăinarea unității de transport
ce-i aparține cu drept de proprietate debitorului Anton Radu, și anume automobilul de
model „Renault Megane-2”, anul fabricării 2008, culoare gri închis, nr. caroseriei
VF1LM1BOH40111690, nr. motorului R060503, număr de înmatriculare CS AR 058.

Reclamantul afirmă că este proprietar de bună credință și a dobândit automobilul

nominalizat în mod legal, din care motive solicită înlăturarea obstacolelor în folosința proprietății private asupra automobilului nominalizat.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani din 07 iunie 2017, cererea de chemare în judecată înaintată de Canțir Gheorghe împotriva executorului judecătoresc Roman Talmaci, intervenienți accesorii Ministerul Apărării și Anton Radu privind apărarea dreptului de proprietate, s-a respins ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța a constatat că executorul judecătoresc Talmaci Roman, ca persoană autorizată să efectueze executarea silită a documentelor executorii a aplicat interdicția de înstrăinare asupra mijlocului de transport de model „Renault Megane-2”, anul fabricării 2008, culoare gri închis, număr de înmatriculare CS AR 058, în cadrul procedurii de executare a documentului executoriu nr.2-14789/2012 din 21 mai 2014, emis în temeiul deciziei Curții Supreme de Justiție cu privire la încasarea de la Anton Radu în beneficiul Ministerului Apărării a cheltuielilor suportate pentru instruire în sumă de 20 148, 30 dolari SUA.

Totodată, instanța a mai constatat că acțiunile și actele executorului judecătoresc întreprinse în cadrul procedurii de executare, sunt în vigoare, iar în instanță nu au fost prezentate careva probe ce ar confirma incorectitudinea sau ilegalitatea acestora.

Astfel, instanța a considerat legale acțiunile executorului judecătoresc.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 28 iunie 2017, Canțir Gheorghe a declarat apel împotriva hotărârii Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani din 07 iunie 2017, solicitând casarea hotărârii menționate și admiterea cererii de chemare în judecată înaintată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 25 octombrie 2017, a fost respins apelul declarat de Canțir Gheorghe și menținută hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani din 07 iunie 2017.

La 30 octombrie 2017, Canțir Gheorghe a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 octombrie 2017, solicitând admiterea recursului, în principal casarea decizia Curții de Apel Chișinău din 25 octombrie 2017 și a hotărârii Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani din 07 iunie 2017 și emiterea unei noi decizii de admitere a cererii de chemare în judecată, în subsidiar transmiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel.

În motivare, a reiterat că nu este de acord cu decizia instanței de apel și hotărârea instanței de fond fiind neîntemeiate.

Indică, că nu este de acord cu argumentul instanței precum că putea să conteste legalitatea actele și acțiunilor executorului judecătoresc, însă nu prin acțiune negatorie, ci printr-o altă acțiune. Cererea de chemare în judecată de drept comun înaintată conform Codului civil, dar nu conform Codul de executare, este întemeiată, deoarece el nu a fost parte în procedura de executare și nu putea să conteste actele executorului judecătoresc.

Recurentul susține, că prin respingerea acțiunii, instanțele ierarhic inferioare i-au încălcat accesul liber la justiție și dreptul la o justiție competentă. Prin aplicarea sechestrului asupra proprietățile sale, s-a încălcat art. 1 Protocolul 1, CEDO, care garantează protejarea dreptului de proprietate.

De asemenea, mai relevă că instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor argumentelor invocate în cerere de apel, iar decizia nu este suficient de motivată.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 25 octombrie 2017.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost declarată la 30 octombrie 2017, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încalcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva

Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Canțer Gheorghe nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Canțer Gheorghe.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

judecători

Ala Cobăneanu

Luiza Gafton

Dumitru Mardari